

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. In quo fit discussio causarum quarto Ecclesiæ sæculo judicatarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

fiat traderentur illis, quibus Religionis Christiana Antistes, & Romanus Pontifex scriberent, eas demandandas. Ut quid verò ab Imperatore facta fuisset ista ad Pontificem Romanum remissio, nisi sublimior circa institutos ac destituendos Episcopos in eo fuisset recognita auctoritas?

17. *Octavo.* Quod præsentis instituti argumentum adferri solet à Cæciliani Episcopi à nefario Africano Conciliabulo depositi, sed per Melchiam Papam restituti, id accipe ex ipsismet sancti Augustini verbis *Epist. 162.* ita scribentis: *Judicante Melchiade tunc Romanæ urbis Episcopo, cum collegis suis, quos ad preces Donatistarum miserat Imperator, in Cæciliano nihil probari potuisse, ac per hoc in Episcopatu fuisse confirmatum, Donatum verò, qui adversus eum tunc auderet, improbatum. Quid profectò clariùs dici possit ad ostendendum, judicium Cæciliani stetit unicè penes Melchiam Romanum Pontificem, nullo prorsùs apice asserante, eos, qui ad preces Donati ab Imperatore Romam fuerant cum Cæciliano missi Episcopi, pares cum Melchiade iudicis partes egisse, quin potius Donatus ipse fuerat in eo iudicio improbat, Cæcilianum verò à Melchiade in Episcopatu confirmatum?*

18. Hinc quando idem S. Augustinus *inferius* ita pergit scribere: *An fortè non debuit Romanæ Ecclesiæ Episcopus Melchades cum collegis transmarinis Episcopis illud sibi usurpare, quod ab Aphris septuaginta, ubi Primas Tisigitanus præsedet, fuerat terminatum? Quid, quod nec ipse usurpavit? Rogatus quippe Imperator iudices misit Episcopos, qui cum eo sederent, & de totà illà causà, quod justum videretur, statuerent. Ex quibus, si cum præcedentis S. Doctoris verbis conferantur, planè manifestum redditur, quos Imperator miserat iudices assessores, principaliter reduci in solum Melchiam, atque hunc ex proprià suà, non Imperatorià sibi delegatà potestate usurpasse sibi iudicium, quod ab Africano Provinciali Concilio priùs fuerat terminatum, nec profectò iudices assessores Imperator fuisset ad ipsum missuras, nisi in eo agnovisset supremam iudiciariam in causis Ecclesiasticis auctoritatem, quam idem Divus Augustinus in eadem Epistolà contestatus, fuerat scribendo, Cæcilianum paratum fuisse dicere causam in Romanà Ecclesià, in quà semper Apostolica Cathedra vigerat Principatus.*

S. II.

In quo fit discussio causarum quarto Ecclesiæ sæculo iudicatarum.

19. Quatuor ex quarto Ecclesiæ sæculo argumentorum genera contra jus appellationum ad Sedem Apostolicam deferendarum, Elliesius *præf. suæ 2. Dissert. S. 2.* proponit. Primum petitur ex illis, qui à Patriarchali, seu Metropolitanà, sive Provinciali Synodo damnati, non provocarunt ad Romanum Pontificem. Secundum genus desumitur ab illis, qui per injuriam, seu vim depositi, suisque Episcopatibus privati, nullà licet interpolatà provocatione, à Pontifice Romano fuerunt

restituti. Tertium genus est illorum, qui recurrebant quidem ad Romanum Pontificem, quorum tamen causa non fuit ab hoc recepta. Quartum genus est illorum, qui ad Sedem Apostolicam, vel Concilium aliquod Oecumenicum appellantes, hujus auctoritate restituti sunt.

In primo igitur non appellantium genere numerantur primò Arius & Melitius. Hic à Petro Alexandrino depositus, Romam non provocaverat, ut restitueretur, nec alterum majus requisivit iudicium, sed cum nullam aliam retinendæ auctoritatis viam sibi superesse arbitraretur, ab Elliesio dicitur, hanc ob causam schisma constâsse. At quia hic nequam vel ex causâ suâ dissentiã, vel ex superioris auctoritatis, Apostolicæ præsertim Cathedræ contemptu, maluit schisma potius constare, quàm per appellationem, quippe cum isthanc, hæresi non abjuratã, hanc prociam sciebat, sibi consulere, num hinc momenti alicujus argumentum adversus Sedem Apostolicâ jura proferre fas esset?

Similis profectò indignitatis est argumentum ab Ario desumptum, de quo Elliesius ait, cum Verbi Divinitatem negaret, ab Alexandro Episcopo Alexandrino, dein à Synodo Ægypti damnatum, & gradu dejectum, nullam sibi superesse provocationem putasse, ad Episcopos Palæstinæ sibi faventes confugisse, & ne tunc quidem, ubi iudicium in dies crederet, provocatum esse ad Romanam Sedem, neque causâ hujus cognitionem ad se traxisse Pontificem Romanum, sed Imperatorem hujus controversiæ sopiendæ causâ, Synodum Generalem indixisse. Nunquid verò ex appellationis ob causam sibi per hæresin obdurato planè insensam intermissâ non actû, argumentari licet ad negandam potentiam tum appellandi, tum causam ex appellatione deferendi ad Sedem Apostolicam, tum per hujus iudicariam sententiam controversiæ finem imponendi? Arianâ hæresi invalescente, cur Constantinus Imperator ad remedium tanto malo ac diffidio adeo pernicioso adferendum, tanquam Ecclesiæ sanctæ Advocatus non se solo, sed uti in VI. Synodi actione 18. fertur, unâ cum Sylvestro Papâ indixerit Generale Nicænum Concilium, sicque Romanum Pontificem præ omnibus Orientis Episcopis in istâ causâ interpellârît, eundemque per suos Legatos Concilio præsidere passus sit, quæ alia potest esse ratio, nisi quia in illo agnovit auctoritatem Oecumenicam, ex quâ ceu Vicario Christi caractere ita subsistere debet substantiã legitimi Concilij Generalis, ut merito jam dici debeat, recursum, quem Constantinus Magnus in causâ extirpandæ hæreseos fecit ad Concilium Oecumenicum, necessariò respexisse ad Pontificiam quoque auctoritatem, ceu primariam, & quâ cum Synodo Generali conjunctam, fidei controversiarum ultimâ decisivam? Ex illo igitur exemplo elucet recursus ad Sedem Apostolicam ab iplo etiam Imperatore Ecclesiæ sanctæ Advocato facti manifestum argumentum.

Sequitur.

22. *Secundò.* Sub primo illo non appellantium genere recenset insuper Elliesius sequentes Episcopos: nempe Eustathium Antiochenum, Paulum Constantinopolitanum, Lucium Hadrianopolitanum, Saturninum Arelatensem. De Eustathio igitur Antiocheno refertur, cum ab Orientis, sive Diceceleos suæ Episcopis injustè fuisset damnatus, ex amore sanctæ quietis acquiescisse iudicio, nec ad Pontificem, aut aliam Synodum provocasse. At numquid, ubi eveniret, quæpiam à Regio Senatu etiam injustè damnatum non provocare, sed quibusdam ex causis acquiescere iudicio, hinc arguere liceret, nullum superfuisset jus ad Regem provocandi, seu appellandi?

23. De Paulo autem Constantinopolitano scribitur, quod damnatus iudicio, non equidem provocarit ad Romanum Pontificem, sed, invitis etiam adversariis, Sedem retinuerit, donec per vim ex ea eiceretur. Numquid verò, si, quos Regia Majestas Franciæ propter hæresim damnaverat, vi & armis resistere valuissent, ne Regis iudicium adversus ipsos prævalere potuissent, num propterea supremum in Rege judiciariæ autoritatis tribunal fas esset negare?

24. De Lucio Hadrianopolitano, & alijs ferme omnibus, quos Ariani injustè damnaverant, dicit Elliesius neque provocasse ad Romanum Pontificem, neque ab eo literas, per quas restituerentur, obtinuisse. Verùm, dum isti apud Papam non se insinuabant, quomodo illis præbuisset autoritatis suæ brachium, vel dum spes non erat, alicujus ex autoritate Pontificia apud Arianos proficui remedij, quomodo manum suam proijs, quos iniquè opprimerant, saltem absque prævio ad se recurso indifferenter extendere ex prudentiæ rationibus potuisset?

25. De Saturnino Arelateni à Gallicanis Episcopis deposito ait Elliesius pag. 162. ipsos Synodi Parisiensis Episcopos testari, quod nullus ei superesset appellationis locus. At istud minimè dicit ea Synodi Parisiensis attestatio, sed ait duntaxat, ipsum ceu saluberrimorum statutorum violatorem, proptereaque excommunicatum, ab omnibus Gallicanis Episcopis ob vetera insuper jam diu denudata crimina, novæque temeritatis epistolis suis editam indignitatem, se fecisse indignum nomine Episcopi. Est igitur, hæc scelerata, cæteraque indignitas ejus ipsum ceu statutorum saluberrimorum temeratorem cohibuissent ab appellatione, an præterea fas est, hinc inferre, nullum Sedi Apostolicæ appellationum admittendarum jus fuisse?

26. Quod reverà jus neque Priscilliani à Synodo Burdegalensi in Galliâ depositi ad Imperatorem, non ad Romanum Pontificem recurrentis temeritas obscurare valet; quamquam in hoc Elliesius sibi videatur contradicere subjungendo, ipsum insuper Priscillianum cum Instantio & Salviano damnatum à Casaraugustanâ Synodo, confugisse Romam, ut illic sibi objecta purgaret, Damaso licet eos non suscipiente, sed ne in conspectum quidem admittente, eò quod in

Synodali adversus eos sententiâ additum fuerit, ut, si quis damnatos in communionem susciperet, in se eandem sententiâ esse promendam, sciat.

27. Num verò credere fas est, sub istâ adjunctione fuisse à Casaraugustana Synodo intentum, ultra suæ potestatis spheram, atque adeo adversus Romanum quoque Pontificem extendere Excommunicationis comminatoriam sententiâ? An non è contrario Priscillianus unâ cum Instantio & Salviano, ut objecta sibi crimina purgaret, Romam confugiens hujus Tribunalis supereminentiæ auctoritatem agnovit, Damaso licet eos rejiciente, non utique ob Excommunicationis, à Synodo Casaraugustensi intentatæ metum, sed ob illorum causæ indignitatem.

28. *Tertiò.* Sub secundo præsentis instituti genere numeratur Marcellus, quem Julius Pontifex cum Athanasio in communionem suscepit, damnatum ab Orientalibus in Constantinopolitanâ Synodo. At contra istud exemplum excipit Elliesius præf. pag. 159. Marcellum non appellasse ad Pontificem, nec ab eo fuisse restitutum, sed à Synodo Sardicensi: imò hæc etiam restitutione factâ, neminem in Oriente ipsum pro hæretico non proscriptis, quamvis Athanasius à ferendo in eum iudicio abstinuerit.

29. Verùm quia Concilium Sardicense ex Apostolicâ Papæ auctoritate noscitur substituisse, an non oportet igitur, Marcelli ex Sardicensis Concilij Decreto restitutionem in ipsum etiam Julium Summum Pontificem reducere? Et licet quàm plures Orientales tum Synodo Sardicensi, tum Julio Pontifici se se oppoluerint, num isthæc pertinaciâ derogare potest, vel Oecumenicæ Synodi, vel Summi Pontificis auctoritati? Ex eo proinde exemplo liquidum evadit Papæ sive solius, sive Concilio Generali stipatam auctoritatem supereminuisse Synodo Constantinopolitanâ, illo Christi vicario Papæ proprio, Concilijque quâ Oecumenici substantifico caractere destituta.

30. *Quartò.* Progredimur ad tertiam contra appellationum ad Sedem Apostolicam jura ab Elliesio allatum argumenti genus, in quo unice occurrit Bonofus. Cujus de hæresi circa Mariæ Deiparæ virginitatem delati iudicium cum à Synodo Capuensi fuisset remissum ad Thessalonicensem Metropolitanum, vicinosque Episcopos, hi verò causam ejusmodi graviorem arbitrati, cum Syricium Papam consulissent, atque istius sententiâ rogassent, hunc in modum respondit præfatus Romanus Pontifex: nempe sibi competere non posse judicandi formam, eò quod Concilij Capuensis iudicium fuerit, ut finitimi Bonofus, ejusque accusatoribus iudices tribuerentur præcipue Macedones, unâ cum Episcopo Thessalonicensi, de ejus factis cognitionem accepturi, quorum proinde sit, hocfacere iudicium, sententiâque ferre de omnibus, nullâ vel accusatoribus datâ referendi,

ritas
dre
olica
VI

giendi, sive elabendi copiâ. Cùm porro Bonofus Episcopus post præinsinuatam Papæ judicium, misisset ad Ambrosium Episcopum proconsilio petendo; *An liceret interdici sibi Ecclesiam irrumpere, atque ingredi, ait Elieus, fuisse eidem responsum, quòd nihil temerandum foret, sed omnia modeste, patienter & ordine gerenda sint, neque contra sententiam sit aliquid tentandum.* Ex quo duplici rescripto, ait præactus Elieus, patere, tum quòd Papa sit factus, sibi non competere formam judicandi, ubi causa Bonofus Metropolitanæ ac Episcopis vicinis est commissa, sed ita horum esse, ferre sententiam, ut nulla accusatoribus, vel accusato sit copia refugiendi, aut elabendi: tum quòd Papa & Ambrosius censuerint, post Synodi Provinciæ judicium nihil contra hoc tentandum esse, nec licere ulli etiam Romano Antistiti, causam ad se amplius evocare, sicque adeò nullis alijs, quàm vicinis Episcopis, ipso etiam Syricio teste, formam judicandi competere.

31. Verùm, si penes Romanum Pontificem non existeret circa Episcoporum judicia aliqua Concilio, vel ex Provinciæ, vel ex finitimis Antistitibus consistente, supereminetior autoritas, ad quid Metropolitanus Thessalonicensis cum Episcopis Macedonibus recurrisset ad Sedem Apostolicam, priusquam suum super Bonofus ferret judicium? In hoc enim ad Syricium Papam recursu fuisse ab illa Episcoporum Synodo requisitam stricti iudicii formam, evincitur ex hoc, quòd responsio convenire debeat cum petitione; Syricius autem responderit, sibi non competere judicandi formam (quam ipse quoque Elieus de stricto intelligit iudicio) postquam Concilij Capuensis judicium jam erat latum, ut finitimi, Macedones scilicet Episcopi cum Thessalonicensi Metropolitano de Bonofus factis (judicialiter) cognoscerent. Ut igitur illud Pontificium responsum cum Macedonum Episcoporum petito cohereret, oportet, id taliter intelligere, ut Pontifex non absolutam judicandi formam ab illis Episcopis requisitam, sed judicij ad se trahendi decentiam duntaxat negaret, ubi causa jam erat in manibus ejusmodi Thessalonicensis Concilij à Capuensi Synodo requisiti. Quare Syricius eatenus dixit, Macedonum Episcoporum esse hoc judicium, unâ cum potestate ferendi mandatum providendi, ne vel accusato, vel elabendi copia. Nunquid verò istud Syricij mandatum præsupponebat in hoc superiore Concilio illo autoritatem? Quando proinde Ambrosius à Bonofus consultus, negavit, eidem licere, interdici temerare, ingrediendo Ecclesiam, atque negavit, licere contra sententiam illorum Judicium aliquid tentare, ita in his probavit judiciariam autoritatem, ut summa sit ineptia, ex hac inferre velle, ac si nulla ejus causæ, si hujus meritum ac reistatus tulisset, judiciaria, eaque supereminetior autoritas substitisset in Romano Pontifice.

32. Quindò. Circa præinsinuatam argumenti

genus quartum occurrit in primis S. Athanasius, qui in Tyri Synodo, & postea in Antiochena Synodo damnatus, Romam confugit, atque à Pontifice Julio benignè exceptus, in suum Episcopatum fuit restitutus, Concilio Sardicensi, invitus ejus adversarijs, confirmante illud restitutionis judicium.

At Elieus præf. Dissert. 2. pag. 152. repetit, Athanasium non à Synodo Provinciæ, aut Diceceseos, sed à Synodo extraneorum Episcoporum fuisse damnatum, Constantino Imperatore istorum judicium, utpote contra leges latum, non habente ratum, ac propterea ad se evocante Episcopos ejus Concilij, ut facti sui rationem redderent. Quare Athanasium ita damnatum non provocasse ad Romanum Pontificem, nec ab eo petisse, ut videret, num ejus causa esset talis, que deberet iterum examinari, sed confugisse ad Imperatorem, ut hic rescinderet, que contra formam judiciorum ac leges adversarijs facta fuerant: quem proinde non ex Synodi Decreto, sed Imperatoriâ autoritate fuisse ejectum in exilium, suaque privatam Sede, neque ut hanc recuperaret, Romani Pontificis auxilium impetrasse, sed à filio Constantini fuisse restitutum. Cùm deinde Eusebiani iterum accusationes in eum renovarent, non Athanasium, sed illos ipsos Julio Romano Episcopo causæ arbitrium detulisse, & ab eo Synodum petisse, Julio referente, justum esse, ut ubique vellet, Synodum fieri. Unde Julium à partibus electum judicem, potuisse equidem Eusebianos ad se evocare, & detrectantes damnare, ac Athanasium absolvere: neutrum tamen fecisse, nec ullum tulisse judicium, sed audita Athanasij Apologia, suam cum eo communicationem confirmasse, & pro Episcopo habuisse, neque hoc fecisse solum, sed Concilium ad Eusebianorum preces esse convocatum: prout id constat ex litteris Julij apud Athanasium. Quia porro Orientales falsò supponebant, Julium id judicium à se ultro ipsi delatum usurpasse, fuisse illos exinde conquestos, eum contra Canones & regulas judicasse: Julio eapropter adversus Eusebianorum expostulationes factum suum defendente, eò quòd ab ipsis fuerit electus iudex, missus eam ad se Legatis. In qua etiam defensione Julium non suam, sed Concilij à se ad illorum preces congregati jactare autoritatem, in vi ejus potuerint acta Synodi Orientalis in alia Synodo examinari: cùm præsertim Athanasius contra formam judiciorum abens damnatus fuerat. Nec proinde Athanasium à Julio Sedi suæ restitutum esse, sed in Occidente substituisse, donec à Sardicensi Concilio restitueretur, Sardicensem verò Synodum retractasse Athanasij causam ex rescripto Imperatorum. Ipsum præterea Athanasium Occidentalium per Sardicense Concilium lato judicio haud contentum, Orientalium quoque judicium postulasse, & ab ipsis subscribentibus epistolæ Synodice Concilij, tum seorsim per eorum litteras esse pronuntiatum innocentem. Quibus ita se habent-

34. bentibus, facile intelligi, tum quod Athanasius nihil egerit, ex quo concludere possit, cum ad Iulium appellasse, tum quod Iulius nihil sanxerit, ex quo perspicui possit, cum jus habuisse retrahendæ causæ, sed iudicium in Athanasium latum fuisse necessarium irritum, quia factum fuerat ab extraneis contra formam iudiciorum per vim & ambitum, cum absens foret, cumque innocentia eius esset omnino manifesta, non solius Iulij, sed omnium Occidentalium sententiâ, additis etiam Ægyptiorum & Orientalium quàm plurimorum suffragijs.

Verùm ne historica contentione immorando, longioribus hinc inde contraditionibus involvamus, sufficiat, paucis ob oculos hic ponere, quæ circa Athanasium purior fert relatio, quod nempe è suâ Ecclesiâ sæpe eiec-tus, sæpe etiâ in eandem & Julij Romani Pontificis auctoritate, & Constantis Imperatoris, Constantijq; fratris patrocinio, decretis quoque Concilij Sardicenis ac Jerosolymitani sit restitutus. Quo supposito, pergo ad argu-mentandum ex ipsissimâ Elliesij relatione. Dum enim hic Theologus ait, ab Eusebianis in Athanasium accusationes renovantibus fuisse Julio Romano Pontifici delatum arbitrium, num credere fas est, hos Athanasij infensissimos hostes tantum delatores fuisse Papæ, nisi hujus supereminentem existimassent auctoritatem? Sed Synodum petisse Papam, ait idem Elliesius? Cur hoc? Nisi quia in eius auctoritate sciebat situm, ut Synodus Oecumenicæ ex eo reciperet characterem. Et verò cum idem Parisiensis Doctor fateatur, Julium ab ipso etiam Athanasio fuisse electum Iudicem, quomodo hinc non patet ejusdem ad Romanum Pontificem recur-sus?

35. Dum autem reponitur, Iulium non aliter nisi quâ Iudicem à partibus electum potuisse ad se vocare Eusebianos, detrectantesque damnare, ac Athanasium absolvere: quomodo in tantum contra detrectantes prævalere potuisset, nisi altiori potiretur Jurisdictione, quâ invitos constringere, imò dam-nare valeret? Dum insuper Julius, auditâ Athanasij Apologiâ, communicationem cum eo confirmavit, & pro Episcopo eum habuit, nunquid auctoritatis publicæ in Julio actus contra Eusebianorum attentata hinc compro-bantur? At id non à solo Iulio, sed unâ & Concilio eam ob causam congregato factum, replicat Elliesius. Nunquid verò istud quoque Concilium dicere fas est, habuisse aucto-ritatem ex solo arbitrio Eusebianorum? Hoc profectò cum sacro Evangelio repugnans, quàm nefariè asseritur, tam evidenter probat Julij in Concilio Sardicensi congregando, & per vicarium Christi characterem suum au-thorizando, Provincialibus, vel quibuscun-que sive legitimis, sive illegitimis Synodis supereminentem auctoritatem, quam eo ip-so venerati sunt, quotquot ex Orientalibus etiam Episcopis subscriperant Synodicæ Epistolæ, indeque Athanasium suis quoque litteris innocentem pronuntiarunt.

36. Sexid. Unum præterea in causâ Athana-sij sibi objici posse, ait Elliesius, quod nempe

Iulius in suâ Epistolâ videatur innuere, non li-cuisse Orientalibus, Athanasium damnare absque suâ auctoritate. Nam si, inquit, ut dicitis, omnino in culpâ fuerunt, oportuit, secun-dum Canonem, & non isto modo, iudicium ferri, oportuit, scribere omnibus nobis, ut ita ab omni-bus, quod iustum esset, decerneretur. Et postea, An, inquit, ignari estis, hanc consuetudinem esse, ut primum nobis scribatur, ut hinc, quod iustum est, desiniri possit. Quapropter si isthic huiusmo-di suspicio in Episcopum suscepta fuerat, adhuc ad nostram Ecclesiam referri debuit. Quid clarius scribi potuisset ad demonstrandam Sedis Ap-ostolicæ super causis Episcoporum auctori-tatem?

37. At excipit ille Parisiensis Theologus, Iulium non loqui de suâ sententiâ, sed de omnium Occiden-talium consensu: queri enim, quod Orientales Athanasium Antistitem sine consensu Occidentalium, imò his inscjs, damnassent. Hinc reciprocâ ab Orientalibus factam esse querelam: quod hanc no-vitatem molirentur (Occidentales) inducere, quàm horret vetus consuetudo, ut in Concilio Ori-entalibus Episcopi, quod sortè statuisset, ab Occiden-talibus rescirentur. Prætendisse igitur Ori-entales, se pares haberi cum Occidentalibus, quorum iudicia in Novatum v. g. Sabellium & Valentinianum lata, sine novo examine fuerint confirmata ab Orientalibus.

38. Verùm hæc ipsa Elliesiana exceptio egre-gium pro intento nostro præbet argumen-tum. Cur enim Iulius Pontifex successuif-set Orientalibus, quod absque communi Oc-cidentalium quoque consilio in causis gra-vioribus statuendi potestatem sibi arrogave-rant, dum tamè Orientales econtra, Occiden-talibus unâ cum Papâ fidei Dogmata Conciliari-ter sancientibus, nullam rescicandi causam & potestatem habebant; nisi quia illis, con-tra quas Iulius conqueustus fuit, Orientali-um Synodis defuerat auctoritas Pontificia, unicus Concilij quâ Oecumenici character, Christum eatenus vicariè representans, ut exinde Synodus in nomine Christi congregata dici valeat, potiri infallibili Christi & Patris Æterni, unâ ac Spiritus sancti assenten-tiâ? Non est igitur paritas inter præcisam O-rientalium Synodum tali vicario Christi cha-ractere desitutam, & Occidentalium (in-ter quos Papa recensetur) Concilium aucto-ritate Christi vices gerente insignitum.

39. Septimò. Inservit instituto nostro exemplum Eustathij Sebasteni. Hic depo-situs in Synodo Constantinopolitanâ, & ab Arianorum factione vexatus, Romam confugit ad Liberium, à quo litteras obtinuit, per quas restitueretur; uti habet S. Basilius Epist. 74. At Elliesius præf. pag. 163. hoc Basiliij Magni testimonium re-futare nititur, asserendo, Eustathium non venisse in Occidentem ad Liberium, ut restitueretur, quippe qui depositus non fuerat à legitimis Iudici-bus, sed à Synodo Constantinopolitanâ Anni 359. quæ erat Acacianorum. Numquid verò aucto-ritatis supereminentis est, non tantum con-tra Iudicariam sententiâ inferioris legiti-mi Iudicis, sed etiam contra vim alterius per

itas
re
olica
VI

violentiam sibi usurpantis iudicium, facere restitutionem illius, qui passus est injuriam? Quod autem Liberius eum non prius Sedi suæ restituerit, quam fidei Nicænæ de Liberij mandato emiserat professionem, utpote qui suspicionem hæreseos ex Semiarianorum ad Liberium legatione incurrisset; hoc rursus probat, hujus Pontificis in ipsis etiam fidei causis auctoritatem, in vi cuius idem Eustathius receptus in communionem, & tanquam verus Catholicus Tyanensi Synodo per Liberium declaratus, merito ab hoc Concilio obtinuit executionem mandati Pontificij, de ipso in Sedem suam restituendo, & sic à Liberio restitutum fuisse, optimè scripsit prædictus Basilius.

40. *Obiavò.* Paris argumenti energiam adfert exemplum Maximi Episcopi, qui Constantinopoli pulsus, ad Occidentales confugiens, in Synodo, quæ videbatur ex totius orbis Episcopis præscripta, causam suam egit. Nec obest, Occidentales solos cum Summo Pontifice non eatenus sibi usurpasse iudicium, quin Orientales in communis arbitrij consortium vocaverint. Etenim Oecumenici Concilij per Christum *Matthæi 18.* instituti naturâ penitus inspectâ, ita est universorum, ac quorumcunque Sedis Apostolicæ communionem obtinentium Episcoporum par suffragium, seu paris in Concilio arbitrij consortium, ut eorum tamen iudicium haut subsistat, nisi ex accessu autoritativi per Papam, Christi vicarium nomen præferentem præstiti consensûs. Et hinc dum Maximus exemplo Athanasij, & aliorum Orientalium Episcoporum ita confugit ad Occidentales, ut hi paris cum Orientalibus arbitrij consortium, non nisi sub vicario Christi charactere Papæ proprio intra Generale Concilium pro causâ illâ decidendâ expeterent, manifestum hinc redditur, illud Maximi ad sublimiorem auctoritatem confugium vel maximè respexisse Romanum Pontificem ceu Caput ejusmodi Generalis Concilij. Et hinc conficitur, quàm indebitè Orientales, postquam in Synodo Constantinopolitanâ Flavianum deposuerant, reclamantibus Occidentalibus, atque Concilium Generale pro eâ causâ examinandâ postulantis, contenderint, Nestarium loco Flaviani à Constantinopolitanâ Synodo substitutum, secundum Canones Nicænos esse manutenendum, quippe cum isti Canones, velut in antecedentibus extat probatum, nullatenus exclusam unquam voluerint Concilij Oecumenici, per vicarium Christi charactere autoritativi, omnibus seu Dioceseon, seu Provinciarum Synodis supereminens ex Papâ simul quâ Capite, & totius Christiani orbis Episcoporum convocatorum, in pauciori licet numero comparentium Hierarchico Ecclesiæ sanctæ corpore subsistentis auctoritatem. Sic adeò Elliesius suis machinationibus haudquaquam prævalere potest, quin semper superemineat Papæ ceu Capitis Ecclesiæ, Apostolica Christi vicaria auctoritas.

Nondè denique hic occurrit S. Ioannis Chrylostomi exemplum, ex Elliesio

pag. 166. verbis sequentibus referendum ac explicandum. Nempe sanctus hic Episcopus in Synodum ad Quercum vocatus, iudicium istud recusavit, hanc præcipuè ob causam, quod oporteat, in quibuscunque Provinciis negotia tractari, nec adeò congruum sit, ut hi, qui in Ægypto sunt, iudicent eos, qui in Thracia. Cujus tamen, aliarumque contestationum nullâ habitâ ratione, cum Chrystostomus judicaretur absens, ad majorem Synodum provocavit. Hinc revocatus ab Imperatore, cum fore ad Synodum majorem appellationi insisteret, hinc minime attentis, ab altera Synodo fuit damnatus, eò quod iudicatus à Synodo, sine alterius Synodi auctoritate Sedem suam recepisset, postquam damnationem eiecit, cum nihil reliquum esse sibi videret, litteras ad Innocentium Romanum Pontificem scripsit, quibus obsecrabat, ut ab eodem Papa resciberetur, quod hæc tam iniquè contra se absentem, & iudicium non declinantem facta non habeant robur: sicut neque naturâ suâ habeant: illi autem, qui nec convicti fuissent redarguti, neque habiti uti rei, communionem fuerint. Quibus ita se habentibus, concludit dictus Parisiensis Theologus, ex ijs, quæ in causa Chrystostomi gessit Innocentius, probari, eum sibi non arrogasse jus rescindendi iudicij in eum latis, sed quod contra Canones esset factum, ipsaque adeò naturâ suâ irritum, solummodo improbandi: quale iudicium, teste Gelasio Episc. ad Faustum non solum apostolico Præsuli, sed cuiusque Pontifici facere licere.

Verum accuratiori trutinâ expendendum relinquo ipsimet Elliesio: si Episcopus à Synodo, non attentis ullis etiam de incompetentiâ Fori contestationibus, iudicijque suspecti recusationibus, indebitè ac per vim depositus, provocet ad majorem Synodum, nec ab Imperatore revocatus, à sua ad majorem Synodum appellatione desistere volens, coram alterâ proinde Synodo eas propter aggregatâ damnetur, eò quod iudicatus à Synodo, sine alterius Synodi auctoritate Sedem suam recepisset: indeque rejectus ad Romanum Pontificem recurrat eodem supplicando, ut rescribat, quod talia, reo etiam absente, & iudicium non declinante, tam iniquè facta nullum habeant robur, sicuti ipsa etiam naturâ vigorem non obtineant, ideoque illi, qui iniquè egerunt, poenæ Ecclesiasticarum Legum subjaceant, ipse verò reus nec convictus, nec redargutus, nec habitus tanquam reus, litteris dicti Romani Pontificis declaretur innocens, ad aliorum, prout antea fruebatur, societatem admittendus: Pontifex autem sic requisitus iudicium à Synodis dicto modo latis ceu contra Canones factum, & naturâ suâ irritum improbet, an non hæc improbatio auctoritatem Synodis supereminentem probet? Quomodo enim quis superiori ejusmodi potestate carens, cum aliqua efficacia (vel absque iudicio in ipsum relapsuro) per litteras Apostolicæ etiam Cathedræ characterem præferentes, facere posset talem authenticam iudiciorum à Synodis latorum, ceu sacris Canonibus repugnantium, ipsaque adeò naturâ suâ

ra sua irritorum improbationem, jurisdictionis ac Processus Iudicarij substantialium in prioribus iudicijs, integris etiam Synodis, defectuum declaratoriam?

43. Excipit equidem Elliesius, ex Gelasij Epist. ad Faustum sententia non solum Præfulei Apostolico, sed cuiuscumque Pontifici liceretalem facere improbationem iudicij, contra Canones facti, ipsaque adeo natura sua irriti declaratoriam.

44. At hoc discriminis est inter Apostolicum, alterumve Præfulem, quod hic intra suam solummodò spheram in ordine ad iudices sibi subordinatos, ille verò contra Episcoporum etiam Synodos, suæ adeo Apostolicæ autoritati de iure subiectos tale quid facere possit. Cum igitur in causa S. Chrysofomi status ita se habuerit, quemadmodum superius fuerat representatus, prorsus evincitur inde, Romani Pontificis super Synodis (formaliter saltem non Oecumenicis) quibuscunque supereminetia, ut proinde recursus ad illum præfacto modo facti, & hinc iudiciorum antea factorum, quæ cum sacris Canonibus pugnantium, & natura ipsa irritorum declaratoria improbatio, in Papa præferant clarum superioris iudicariæ autoritatis, appellationumque adeo admittendarum juris argumentum.

S. III.

Expenduntur exempla Appellationum, quæ circa causas Africanorum Episcoporum proferri solent.

45. Primò ad præfens institutum producitur causa Cælestij Pelagiani, qui in Synodo Carthaginensi anno 412, damnatus, ab Africanorum sententiâ appellavit ad Innocentium Romanum Pontificem. Quæ appellatione minimè obstante, nec expectato Innocentij, ad quem fuit appellatum, iudicio, ait Elliesius præf. pag. 172. Africanos iterum damnasse Cælestium: quod argumento esse, Innocentium non admisisse appellationem Cælestij, cum ceteroquæ posterioribus Africanorum iudicium haud comprobasset, sed aut ipse de Cælestio sententiam tulisset, aut iudices in Provincia dedisset.

46. Verùm & hoc superioris in iudice ad quem autoritatis argumentum est, si appellatione ad se interpositâ, vel hanc non acceptet, vel sententiâ à priorè iudice latam comprobet, permittendo etiam iudici à quo facultatè, ut sententiam à se prius latam recenseat, & confirmet. Mortuo equidem Innocentio, ad ejus successorem recurrebat Cælestius, novum (uti Elliesius fatetur) ab eo petens examen, suamque prætexendo innocentiam, non parum faventem obtinuit Epistolam, quæ citabantur Africani ad ipsum accusandum: quibus non comparentibus, graviter exposulaverat Zosimus, ut propterea Episcopi Africani in unum convenientes, Cælestij & Pelagij errores anno 417, damnaverint, & apud Zosimum conquesti fuerint, nimiam ab ipso esse fidem Cælestio adhibitam, mis-

sis ad eandem causæ actis, seu gestis cum Cælestio. Unde Pontifex ille æquior factus, postquam Sedis Apostolicæ commendaverat autoritatem, negabat, se in omnibus Cælestio fidem accommodasse, contestando prætereâ, se nihil definitivè, aut sinè maturo examine definiturum esse.

47. Quibus proinde, juxta ipsius etiam Elliesij relationem, ita se habentibus, an non hinc apparet prævalidum iuris ad Sedem Apostolicam appellandi argumentum? Maximè cum iudicij ab Africanis Episcopis lati examine per Cælestium petito, illi fuerint per Zosimum citati, & licet non comparuerint intra terminum præfixum, quod scilicet Synodus, quæ Cælestium damnaverat, tam citò haud potuisset denuò convenire ad causæ statum communi voto Pontifici Papæ referendum: nihilominus quia hæc ipsa Synodus, præhabito communi consilio, causæ acta, & cum Cælestio gesta miserat ad Zosimum, manifestè hinc evincitur; ab illius Provincia Episcopis agnitâ fuisse Romani Pontificis in causis, per appellationem ad se delatis autoritatem iudicariam, quam ipsemet quoque Zosimus claris verbis contestabatur, quædo Apostolicæ Sedis autoritatem suo rescripto commendans, asseruit, se nihil definitivè, aut sinè maturo examine definiturum esse. Quomodo enim hoc dicere ipsi licuisset, nisi ex actis ad se transmissimèliùs informatus (ipsomet iterum Elliesio fatente) causæ illius definiendæ potestatem in se agnovisset? Imò quia hic Pontifex ad iudicium postea vocavit Cælestium, atque hunc adesse renuentem, ex urbe profugum prædamnavit, an non iudicariæ suæ autoritatis evidens tunc specimen dedit?

48. Secundò. In ijs quidem, quæ deinceps quoad appellationis iura inter Romanos Pontifices ac Africanos Episcopos agitabantur, ipsimet etiam nostrorum temporum Neoterici, ansam præripiunt, asseverandi, Concilium Carthaginense anno 419. celebratum appellationes transmarinas ad Sedem Romanam explosisse.

49. Verùm appellationes Episcoporum à Concilio Provinciali ad Sedem Romanam fuisse illo etiam tempore ab Ecclesia Africana ratas habitas, constat ex sancto Augustino Epist. 162. & 261. in quorum priori dicitur, jus fuisse Carthaginensi Episcopo ad Romanam Ecclesiam, in qua semper vigerit apostolica Cathedræ principatus, provocare, causamque suam ibi dicere. In posteriori autem recensentur aliquot exempla appellationum ab Episcopis Africanis ad Sedem Romanam interpositarum, & ab hac sancta Sede iudicante, vel iudicia primæ instantiæ (uti Augustinus citatus loquitur) firmante terminatarum. In qua porro epistola hic sanctus Ecclésiæ Doctor apertis verbis defert appellationis causæ ad Sedem Romanam interpositæ.

50. Tertio. His prælibatis, agendum nobis est cum Elliesio præf. Dissert. 2. pag. 174. multis recensente Apiarij Presbyteri à sui Siccensis Episcopi iudicio contra se lato recursum habentis ad Zosimum Romanum Pontificem.